

Csúrka István: Dr. Utólag Visszaemlékezése

Ez azonban már a második hullámban történt, a Néhány gondolat... című tanulmányom kiadása és az ezt követő még számosabb és erősebb támadások után. Ez már a nyílt társadalom listás korszakában esett meg. Mit nevezek én most utólag listás korszaknak? Azt az időszakot, amelyben a belügyi III/III-as ügynöklisták létezésével és az azon való szerepléssel kezdtek szétverni, egymással szembeállítani és megbénítani a nem SZDSZ-es és nem MSZP-s frakciókat és a hozzájuk tartozó szervezeteket, intézményeket, sőt magukat a családokat is. Ez volt az a lista, amelyet állítólag maga Németh Miklós adott át Antall Józsefnek. Erről senki nem tudott semmi bizonyosat, mégis erről beszéltek legtöbbit minden társaságban. A helyzet pattanásig feszült volt az országban. 1991-ben és különösen 1992-ben, amikor a taxisblokád amúgy is végzetes csapást mért az Antall-kormányra, az MDF-re, de az SZDSZ és Göncz Árpád is lelepleződött, és a nyomor, az infláció, munkanélküliség pedig elviselhetetlen mértéket öltött, a Bilderberg-csoport emberei időszerűnek látták még ezzel is megtizedelni és megfélemlíteni a nemzeti, keresztény oldalt. A támadás két oldalról indult el: elterjesztették, hogy a III-as szabályzatok szerint párttagokat nem lehetett beszervezni, tehát az MSZP soraiban nincs ügynök. Az MSZP tiszta, az SZDSZ pedig eleve tiszta.

Mivel az SZDSZ-ben volt ezenkívül a legnagyobb a volt párttagok, illetve a családirag odatartozó, sőt ávos gyökerűek, az élkáderek száma, valamint az üldözöttek és a szamizdatosok is oda tartoztak, ott sem volt mit keresni. Egyet-kettőt azonban mutatónak onnan is félig-meddig lelepleztek, meghurcoltak. Az MDF-ben és a KDNP-ben másként jártak el. Egyesekről elterjesztették, sőt sajtóbeli célzásokkal is megindították a leleplezést, másoknak a fedőnevét szivárogtatták ki és próbálták valakire ráilleszteni, de a fenyegetés soha nem azoknak szólt, akiket lelepleztek, hanem azoknak, akiket még nem. Ez volt a bénító.

Magam már 1990 májusában megkaptam ez első döfést, amely, ha gyengébb idegzetű vagyok,

vagy valóban bűnös, akár halálos kimenetelű is lehetett volna, legalábbis politikai helytállásomra nézve. Az Esztéta című dokumentumregényemben már leírtam, hogy Antall József már miniszterelnöki székbe történt megválasztása, beülése után, az Országgyűlés esedékes szünetében megalázott a folyosón. Magához kéretett és nem is nagyon ügyelve, hogy mások ne hallják, közölte velem, hogy a lista az SZDSZ birtokában van, s tegyek valamit, mert ki fogják játszani ellenem. Az esetben az időzítés volt a legsötétebb. Ő már esküt tett miniszterelnök, megingathatatlan hatalommal, a saját múltját is úgy rendezti, festi át, ahogy akarja, én pedig meneküljek ki az irhámval a politikai életből, az útjából. Mivel ezt az esetet már leírtam, ezúttal nem ismétlem meg csak abban a vonatkozásban, hogy hogyan szolgálta ez is a szemem felnyílását, hogyan láthattam bele a saját legközvetlenebb sorsom szemüvegén keresztül a boszorkánykonyhába. Eltelt néhány hónap és egykedvűségbe zuhant, rebbenő tekintetű, félrehúzódo vagy éppenséggel harsánykodó és radikáliskodó kollégákat láttam magam körül, akiken felismerhettem, hogy megkapták, ha nem is közvetlenül Antalltól azt az injekciót, amit én.

Az MDF-ben többféle ügynök múltú ember volt, akit feladattal küldtek oda. Ezeket hamar felismertem. Akadt, aki önvédelemből állt be és lett, mindenképpen, kézzel-lábbal képviselő, mert őt annak idején zsarolással szerveztek be, de a nézetei és a sorsa is őszintén a magyarság ügyéhez kötötte őt. Ezek élő sajjgással járkáltak köztünk, féltek, hogy minden rájuk borul. Számomra aztán az is nyilvánvalóvá vált hamarosan és különösebb elemzés sem kellett hozzá, hogy nem a volt ügynökök a legveszélyesebbek, hanem az új megbízottak. Debreczeni József MDF-alapító tag, aki többek között az én erőteljes kampányolásomnak is köszönhetően, amelyet fenntartás nélkül végeztem az MDF és az ő érdekében már 1989-ben a régi országgyűlés tagja lett ötödmagával. Majd kilencvenben fényes egyéni győzelmet aratott, ennél fogva természetes volt, hogy vele kapcsolatban soha nem került szóba semmilyen ügynökvád. Ámde mikor dr. Utólag szembetalálta magát Roszik Gábor evangélikus lelkésszel, aki a kicsempészett belügyi aktákat, a III/III-as iratokat átadta a Fidesznek, holott MDF képviselő volt, és azok az SZDSZ-hez kerültek, vagy Debreczeni József történelemtanárral, aki a dolgot az Országgyűlésben „náci alapvetésnek” minősítette és Tamás Gáspár Miklóssal, akit az MDF is támogatott a megválasztásban, pedig SZDSZ-es volt, s aki azonnal a filozófiai intézet vezetője lett, körülbelül nulla filozófiai publikációval, az már bizony szembeötlő volt. Innentől kezdve nem lehetett utólagoskodni. De az összekapcsolás még mindig eléggé nehéz volt. Magának Sorosnak kellett közbelépnie, hogy teljesen felnyíljon a szemem.